

[Niels Westerby.]

pct. med det samme; så snart lagrene skal udskiftes, sker det. Og der kommer en række afledte virkninger oven på disse prisstigninger.

På alle disse meget vanskelige punkter skal der sættes ind, og man kan naturligvis pege på mange forskellige måder at angribe disse problemer på, men det står klart for os i liberalt centrum, at en hovedopgave må være at holde igen på pris- og omkostningsniveauet. Det er nøglen til at holde den fulde beskæftigelse, sikre en stabil økonomisk vækst, undgå inflation og måske også til at kunne fremme eksporten ganske betydeligt, så at vi ikke længere får voksende valutavanskeligheder, og til i det store og hele at rette op på næsten alle de dårlige sider, vi i øjeblikket må konstatere i landets økonomi. Vi bør i denne situation gå direkte løs på pris- og omkostningsniveauet. Det vil altid være bedre at gøre det end at lade pris- og omkostningsniveauet stige uhammet for derefter senere at prøve på at neutralisere virkningerne heraf ved at føre en meget kraftig skattepolitik eller en meget kraftig finanspolitik, som vi flere gange har prøvet det tidligere.

I denne forbindelse må det naturligvis komme ind i billedet, som man fra regeringen har foreslået, at gribe ind over for dyrtidsportionerne for lønmodtagernes vedkommende og pålægge en ekstraskat for ikke-lønmodtagere. Vi er da godt klar over, at der i denne situation må bæres byrder for at nå de mål og rette op på alle de ting, som der skal rettes op på. Men vi har to principper i den foreliggende situation. Vi har for det første det princip, at der må skæres så dybt og gøres så indgående indgreb, at vi virkelig retter op på situationen. Vi kan ikke fra tingets side blive ved med at byde den danske befolkning et halvgjort eller et kvartgjort arbejde, hvor befolkningen bærer byrder, og et halvt eller et helt år bagefter er man lige vidt og skal til at gribe ind igen. Vi ønsker altså en tilbunds-gående sanering, en virkelig indsats gjort for nu at få rettet op på de mange store problemer, som jeg nævnte tidligere.

Derudover har vi det princip, at de byrder, som det er nødvendigt at bære ikke som et mål i sig selv, men som et middel til at nå frem til bedre tilstande, at disse byrder må

bæres ligeligt af alle befolkningsgrupper. Det må ikke være således, at det lykkes enkelte befolkningsgrupper i en snæversynet egoisme at kaste nogle byrder af sig for at vælte dem over på andre befolkningsgrupper. For liberalt centrum som et parti, der har gjort op med alle klassepolitiske forestillinger, er dette af den allerstørste vigtighed.

Vi lægger meget stor vægt på, at byrderne bliver fordelt ligeligt på alle befolkningsgrupper, og at der ikke er nogen, der slipper uden om det.

Regeringen har foreslået, at man nedfryser én dyrtidsportion i ét år; der er altså ikke tale om, at den forsvinder på livstid, således som nogle har fremstillet det. Lønmodtagerne giver altså efter regeringens forslag et tidsbegrænset afkald for senere, fra 1969 og fremefter, igen at få denne portion. Sådan som reglerne er nu, er lønmodtagerne jo sikret denne ene portion, og ved et lovindgreb, der fratager dem den i 12 måneder, har de altså givet et afkald. Man må vel derfor sige, at så må også ikke-lønmodtagerne, d. v. s. de næringsdrivende og andre grupper, give et tilsvarende afkald, og en af de måder, man kan gøre det på, er ved i ét år at opkræve en engangsskat, der svarer til det, lønmodtagerne giver afkald på.

Nu er det jo sådan, at denne engangsskat har en række svagheder. Der er nogle selvstændige, der har fordele af devalueringen, og andre selvstændige, som er blevet skadet af devalueringen. Det er egentlig urimeligt, at de selvstændige, der er blevet skadet af devalueringen, oven på denne skade skal have lagt en engangsskat; så er denne gruppe mennesker blevet ramt uforholdsmæssig hårdt, så kan man virkelig tale om en særbehandling af en bestemt gruppe.

For at rette op på dette problem, for at stille lønmodtagere og ikke-lønmodtagere lige og for at stille de forskellige grupper af ikke-lønmodtagere lige vil vi gerne stille det forslag til tingets overvejelse under det kommende udvalgsarbejde, at man tager følgende ind i den lov om en engangsskat, som regeringen har foreslået: at de ikke-lønmodtagere, der i 1968 har haft en mindre indkomststigning end den gennemsnitlige for lønmodtagerne, i 1969 skal have tilbagebetalt den engangsskat, de har betalt til